

K národu svojmu

„Čím národ nižšie stojí, čím hlbšie v živote telesnom je ponorený, tým menej vážnosti má sám k sebe a tým ľahšie si dá so sebou zahrávať a svoje si odnímať, ako i jednotlivý človek v bahne telesného života zaviaznutý je bez vážnosti k sebe samému a ľahko sa za úžitok telesný nielen s telom, ale aj s dušou zapredá“.

Citát Ľudovíta Štúra

V čísle prinášame:

• Zastavenie sa pri životnom jubileu profesora I. Lалуhu
[viď strana 2](#)

• Návraty k Dňu slovenských velikánov 2022 očami nášho spolupracovníka
[viď strana 3](#)

• Najvyššie vyznamenanie Alexandra Dubčeka
[viď strana 4](#)

• Kráčajú s dobou i vďaka súhrnu hodnôt, ktoré ich posúvajú k múdrosti a získavaniu rešpektu
[viď strana 5](#)

• Nevšedné pohľady na velikánov, na Dudinskú päťdesiatku a o tom, čo už nanovo prežiť nemôžeme
[viď strana 6](#)

• Návraty k úspešnej futbalovej minulosti detí, dorastencov a Venglošovmu poháru
[viď strana 7](#)

Kráčajme po ceste s odkazmi Slovenských velikánov, ktorých plnenie je veľmi potrebné!

Systematická práca v snahe podieľať sa na plnení odkazov skutočných slovenských velikánov je síce náročná, ale dnes naliehavo potrebná. Tí, ktorí pravidelne čítajú náš štvrtročník Slovenskí velikáni isto poznajú odkazy tak Ľudovíta Štúra ako Milana Rastislava Štefánika či Alexandra Dubčeka. Nakoniec, Stanovy Spoločnosti slovenských velikánov sú pre každého verejne dostupné na webovej stránke Spoločnosti slovenských velikánov (ďalej len SSV).

Dnes bilancujeme verejne, tak ako to zvykneme robievat'

v tomto médiu na prelome rokov svoju, dovoľm si podčiarknuť, okrem v úvode môjho príhovoru už spomenutej náročnosti či naliehavosti aj veľmi pestrú činnosť. Pri takom konštatovaní narážame hlavne na reč z vlastných srdiečok. Nárokom na dobrovoľnú prácu vyplývajúcu u každého nášho člena predovšetkým zo svojho ľudského vnútra podľahli tí, čo z nej možno z očakávania vlastných výhod pre svoje „ja“, pripúšťame, že aj iných príčin odišli. Zdravé jadro členej základne je však rozšírované. Týmto otázkam bude zo strany vedenia SSV

počínajúc budúcim rokom, oveľa väčšia pozornosť.

Vítame však už teraz vzácne posily prostredníctvom tak odbornej ako i ľudskej kvality mnohých skúsených pedagógov zo slovenských škôl, ale na moje osobné prekvapenie aj zo slovenského športu, v ktorom sa naši členovia, alebo len priaznivci venujú hlavne práci s mladými ľuďmi, našimi vnúčenkami či deťmi.

Pozitívne prístupy a postoje registrujeme v úzkej spolupráci s niektorými slovenskými knižnicami, či klubmi dôchodcov,

len vedenie nášho štátu, našej vlasti sa k takým aktivitám stavia stále z pozície nevidiacich, nepočujúcich, jednoduchšie macošsky! Príkladom bolo nie len vydanie nedávnej knižnej publikácie v slovensko – anglickom jazyku našou SSV pod názvom: Alexander Dubček prostredníctvom významných zahraničných politikov a verejnosti, keď obsah tejto knihy dokumentuje v praktickej rovine, že sa nám viac darí úspešne komunikovať s aktívnym zahraničím zásluhou každodennej práce a spolupráce pri konkrétnom pl-

(pokračovanie na 3. strane)

V prvé januárové dni nás náhle opustil doc. JUDr. Pavel Pollák, CSc.

Chcel by som poďakovať, vysloviť úprimne zo srdca svojho smútku, veľmi reč krátku, úprimnú k rodine, v ich hlbokom smútku.

Snažili ste sa o pokoj pre celý svet prinášať dobro a nie v zármutku.

Čo napísať zo Spoločnosti velikánov slovenského národa, adresou tohto človeka, rečou jeho vyspelosti a pokoja, aby sme sa dozvedeli, prečo tu nebola bieda, neboli vojny, neboli nijaké podvádzачské praktiky rečou štyroch prezidentských kroník si uctieval svet,

Tvoj pokoj na duši i Tvoje ľudské praktiky.

Ten pohľad za Spoločnosť slovenských velikánov nezapísal Jožko Mazár ako svoj dar.

Chodil si s ním po svojich pracovniach a Ty si načúval, aby mohli ľudia v živote poznať, povedať, že boli naši prezidenti, ktorí mali úžasne charizmatičký dar.

Lúčime sa zo Spoločnosti slovenských velikánov, bez celoštátnej osvetly, za Tvoju ľudskosť, skromnosť, kvalitu lásky,

ale hlavne Tvoj život pre celosvetový mier možno si raz všimne niekto pre ľudské dobro Tvoje podnety. Ľudské dobro, nie propagáciu výstrednosti, svojej veľkosti. Ty si nosil dobro pre svet, teší nás, že si sa pohyboval v histórii našich slávností a prispel si k svetovej mierovej právnosti. Ďakujeme a úprimne sa lúčime s Tebou, aby si sa s nami lúčil na zemi aj nad našim ľudským nebom. Česť Tvojej pamiatke! Bez Tvojej politickej služobnosti, nech Tvoje srdce ľudové odvdáčí slovenská zem s vďakou dôslednou v Tvojej veľkej záslužnosti.

JUDr. Jozef Škultéty, prezident SSV

Kráčajme po ceste s odkazmi Slovenských veľikánov, ktorých plnenie je veľmi potrebné!

Býva dobrým zvykom, že na Deň slovenských veľikánov odmeňuje prezident Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozef Škultéty (vpravo) už tradične najangažovanejších účastníkov osláv v prepojení na ich celoročné aktivity s vedením spomínanej spoločnosti. Tentoraz si krásnu spomienku odniesli za svoju spoluprácu aj zahraniční priatelia zo Srbska, ktorí obohatili kultúrny program na Jankovom Vršku úžasnou kvalitou. Ocenenie, jedinečné, do dreva vyrezané podobizne vzácných slovenských veľikánov L. Štúra, M.R. Štefánika a A. Dubčeka na stojane prevzal za vzácných hostí Stane Ribič (vľavo s krásnym ocenením), predseda Spolku Srbov na Slovensku, ktorý má vo vitríne aj Zlatú medailu za zásluhy, ktorú mu v polovici februára 2020 udelil srbský prezident. S. Ribič vlastní aj striebornú medailu Alexandra Dubčeka, ktorú mu udelilo vedenie Spoločnosti Slovenských veľikánov v jeho rodnom meste Nový Sad v Srbsku. Aj takí veľikáni nechávajú rukopis svojho umu, ľudského kumštu a dobra na spolupráci so Spoločnosťou slovenských veľikánov

Foto: Mário Zachar

(dokončenie z 1. strany)

není spomínaných odkazov. Zdôrazňujem a podčiarkujem ešte raz, zatiaľ so zahraničím prostredníctvom zahraničných politikov viac ako s tými domácimi. Rovnako to isté platí aj o významných vzdelávacích zahraničných inštitúciách, medzi ktorými nechýbajú tie, ktoré udelili ešte v čase, keď Alexander Dubček žil, práve tomuto vzácnemu veľikánovi, nášho, slovenského národa, čestné doktoráty. Tie naše, ktoré máme doslova „pod nosom“ možno trochu aj našim pokojom naplňaním odkazov Alexandra Dubčeka prostredníctvom sústavnej komunikácie s verejnosťou zásluhou svojich dielí odpočtov mlčia.

Podnosy pre služobníkov nášho národa na funkčných miestach politikov naša Spoločnosť slovenských veľikánov nekupovala ani kupovať nebude, lebo naše cesty sú demokratické, čo znamená, že sa odvíjajú na základe už naznačených vlastných srdiečok a verejných postojov každého z nás ku skutočnému hľadaniu a nachádzaniu ľudského dobra. Ak nám jeden z našich europoslancov z Bruselu, vraj ľavicovo orientovaných, na náš list, ktorým sme ho do Bruselu oslovili o pomoc v tom o čom píšeme odpovie, že má veľa inej zodpovednejšej práce v Európskom parlamente než boli a sú denne presadzované odkazy našich veľikánov pre lepšie životy našich ľudí, asi viac slov na adresu takého pána poslancu sa nepatrí prinášať.

Slušnosť nám však o to viac a úprimnejšie káže podľa-

vať zahraničným poslancom, z iných krajín v Európskom parlamente, za veľkú a nezištnú pomoc pri šírení napríklad práve tých, od Alexandra Dubčeka. Napríklad plnenie praktických odkazov a postojov nechýba v Nemecku nechýbajú ani v osnovách tamojších škôl. Keď sme tam urobili výstavu Alexandra Dubčeka, o ktorej je dosť podrobne priblížený tak záujem ako i ohlas nie len nemeckými médiami, ale aj našim písaným médiom či internetovým portálom v rubrikách Spoločnosti slovenských veľikánov na jej webovej stránke, znamená to pre nás ešte viac a kvalitnejšie rozvíjať zahraničnú spoluprácu naprieč celým svetom. **Veľa pozitív by v tomto smere mohli napísať či povedať naši blízki priatelia zo štátneho Archívu v Novom Sade, ktorí sa rozhodli vydať spomenutú knihu Alexandra Dubčeka aj v srbskom jazyku.** Naši vzácní spolupracovníci zo Slovenskej republiky, ktorí v knihe priestor v publicite dostali potvrdia tiež, že nie každému domovonia začínať demokraciu s termínom moja vlasť, náš slovenský národ, na prvom mieste.

Možno ste, naši milí čitatelia čakali, že aj v tejto bilancii budeme robiť knižné odpočty významovaných za nezištnú pomoc pri plnení odkazov našich Slovenských veľikánov jednoriadkovo. Nie, začali sme s nimi prinášať verejne ich vlastné postoje na výsledky ich vlastnej práce a na reč ich vlastných srdiečok. Prečo? O tom písať nemusíme. Ako malí, ale tiež veľkí a vzácní veľikáni si za svoju

statočnosť, za svoje celoživotné postoje a pracovitost' takú publicistiku zaslúžia.

Dnes, podľa našej skromnej mienky, vôbec nestačí napríklad dávať na známosť, že prvým olympijským víťazom zo Slovenskej republiky je vo svete svojou skromnosťou, pracovitost'ou a ľudskou húževnatost'ou či nepredajnosťou známy práve ambasádor Spoločnosti slovenských veľikánov Ján Zachara.

Anastasiya Kuzmina svojimi špičkovými výkonmi ako občianka, reprezentantka našej vlasti, rovnako s úžasnými špičkovými výkonmi športového charakteru, ktoré tiež obsahujú hlbokú úctu k vlasti, ale podobne ako u Janka Zacharu, Michala Martikána a ďalších, len z priestorových dôvodov nespomínaných v tomto článku, obsahujú aj nezastupiteľnú a nenahraditeľnú úctu k vlastnej rodine. Aj preto zostane Anastasiya Kuzmina na večnosť nezastupiteľná s úžasným dobrom a vlastnou nenapodobiteľnou pokorou či múdrosťou pre široké davy nielen športových priaznivcov Slovenskej republiky, ale davy ľudí celého sveta, ktoré v sebe nosili a nosia, ba budú na večnosť nosiť ľudské dobro. Práve takých ľudí bolo je a bude na svete čoraz viac.

Nuž, pochopili ste čo vám chcem namiesto písania o našich praktických výstupoch nezastupiteľných počas náročných dní, ktoré sme prežívali a prežívame činnosťou v SSV na prelome rokov zdôrazniť?

Veľa dobra Vám všetkým prajem v sebe samých, aby ste ho mohli rovnako rozdávať iným. Samozrejme, to dobro je súčasťou zdravia, o ktoré sa zvykneme starať spravidla až vtedy, keď ho strácame. Preto viňšujem rovnako veľa úprimnosti najskôr k sebe samým, lebo až potom môžeme byť úprimní k iným. Cesta pri praktických presadzovaniach odkazov Slovenských veľikánov obsahuje aj pre nás sústavné hľadanie múdrosti pre dôstoj-

né životy nás všetkých. Preto si dovoľujem aj za svojich kolegov ukončiť svoje zamyslenie sa, naše odpočty nad tým čo robíme a čo sa dialo či deje v našich súčasných životoch. Písať dejiny nepoznaným a neprebádaným štýlom životných postojov a skúseností je len primiešavaním plev do zlatého zrna, tak potrebného pre spokojné životy všetkých.

Jozef Škultéty,
prezident Spoločnosti slovenských veľikánov

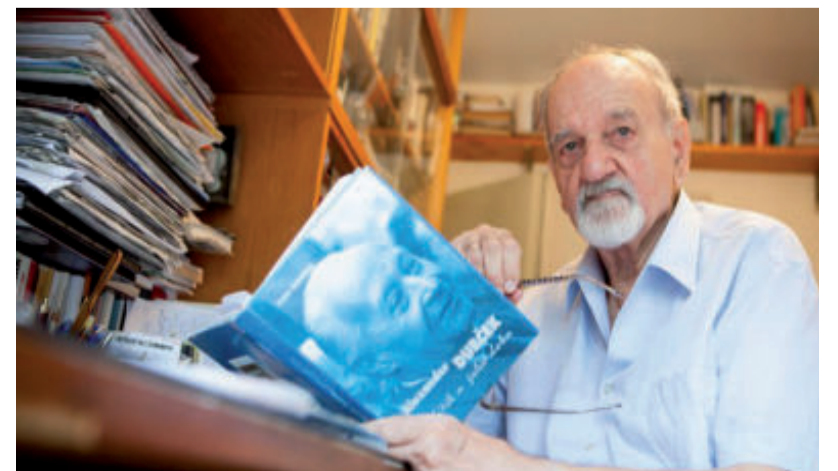
Zastavenie sa pri životnom jubileu profesora I. Lалуha

Profesor Ivan Laluha je historik, sociológ, autor mnohých vedeckých publikácií, projektov a vysokoškolských učebníc, významne sa zaslúžil o rozvoj v oblasti sociálneho rozvoja a kvality života, ale tiež v oblasti najnovšej slovenskej histórie. Dňa 21 novembri 2022 sa dožil svojich 90 – tých narodenín. Aj to bol jeden z podstatných dôvodov, prečo mu vedenie Spoločnosti slovenských veľikánov venovalo podstatnú časť svojho rokovania.

Nechajme pre všetkých čitateľov štvrt'ročníka Slovenskí veľikáni citáciu súčasného prezidenta Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozefa Škultétyho, ktorý priblížil jeho vnímanie spomínaného pána profesora takto:

„Profesor Ivan Laluha vo svojom živote presadzoval a naplňal odkaz myšlienok Alexandra Dubčeka. Sám sa podieľal autorstvom na zhotovení putovných výstav Alexandra Dubčeka hlavne ako tvorca libreta a scenára. Tým prakticky dal vlastný podiel na spoločnú pečať dotvorenia Pamätnej izby Alexandra Dubčeka v jeho rodnom Uhrovci. Výstavou Alexander Dubček – humanita, demokrat, Európan prispel viacerými zahraničnými cestami a svojim vnímaním odkazov Alexandra Dubčeka na prezentácii myšlienok tohto nášho slovenského veľikána vo viacerých dôležitých mestách a na viacerých významných miestach Európskeho spoločenstva. Spo-

menúť by som mohol a mal viaceré krajiny. Napríklad Francúzsko, alebo Nemecko, kde sme udeľovali Zlatú medailu A. Dubčeka Hans Dietrich Genscherovi. Výnimkou nemôže byť napríklad ani Dublin v Írsku na tamojšej Univerzite, kde prevzala Zlatú medailu A. Dubčeka bývalá írsky prezidentka Mary Robinon. Ani pri významnom životnom jubileu profesora Ivana Lалуha nesmieme zabudnúť i na prienik jeho myšlienok počas pracovných návštev Bolonskej univerzity, alebo i pri otvorení Domu solidarity A. Dubčeka v talianskom Caletiu de Rino. Keď sme v roku nedožitých osláv 100 ročnice narodenia Alexandra Dubčeka písali knihu: Alexander Dubček z pohľadu celosvetových politikov a osobností a na stránkach 30 – 49 analyzuje život tohto významného politika z viacerých hľadísk práve pán profesor Laluha, každý z autorov či spoluautorov takej publikácie si uvedomí, že práve prostredníctvom analýz, postojov, východísk tohto človeka vlastne aj publicisticky z danej oblasti dozrieva. Využívam, teda, jeho 90 ročné jubileum na verejné poďakovanie sa profesorovi Lalahovi, že som mohol za vyše 30 rokov svojho života získať od neho kvalitný „výučný list“ pre spoločné cesty za účinnejšou európskou a stredo-európskou politikou, prispievajúcou k upevňovaniu mierových vzťahov v Európe a k rozvoju spolupráce krajín s rôznym spoločenským zriadením.“

Svet profesora Ivana Láluha je svetom histórie. Tej v spojení so životom a prácou Alexandra Dubčeka zvlášť. Foto: archív jubilanta

Návraty k Dňu slovenských veľikánov 2022 očami nášho spolupracovníka

Taký titulok hodno dať príspevku **Mareka Kasalu**, za posledné roky stáleho účastníka osláv SNP na Jankovom vŕšku. Tentoraz pre portál Slovenskí veľikáni napísal toto:

„Spoločnosť slovenských veľikánov usporiadala v pondelok 29. augusta 2022 už šiesty ročník Dňa slovenských veľikánov na Jankovom vŕšku. Členovia tejto spoločnosti ako aj návštevníci tohto podujatia si už tradične zaspomínali na obeť SNP a slovenských veľikánov, konkrétne na **Ludovíta Štúra**, **Milana Rastislava Štefánika** či **Alexandra Dubčeka**.

Tentoraz to boli oslavy aj za účasti pracovných partnerov Spoločnosti slovenských veľikánov na základe dohody, ktorú spoločne podpísali práve v Uhroveci, v rodnom dome **Ludovíta Štúra** a **Alexandra Dubčeka**.

Vzácných hostí zo štátneho Archívu Vojvodiny Nový Sad zo Srbska pri kladení vencov Pamätníku SNP zastupovali riaditeľ spomínaného Archívu **Nebojša Kuzmanovič a jeho zástupca **Kristián Obšust**. Členmi delegácie boli i riadi-**

v súčasnosti sú na verejnosti spochybňované a prekrúcané fakty z II. svetovej vojny, mnohí chcú, aby mladá generácia zabudla na pravdivé odkazy priamych účastníkov bojov na historickej Dukle i na dejinný význam SNP s účasťou našich a zahraničných partizánov.

Mnohé fakty o tejto pre nás veľmi významnej udalosti, ak chceme ako slovenský národ trvalo zachovať pre generácie, ktoré prídu po nás, **musíme mladým ľuďom trpezlivo, ale neobjasňovať nie len v deň osláv SNP, ale napríklad ako ich obohacovať systematicky a pravdivo v školách prostredníctvom učebných osnov.**

K bohatým tradíciám sa viac ako inokedy vyžaduje ponúkať životmi mnohých preverené fakty, nie skreslené, nepravdivé predstavy či želania podaktorých skupín. **Pretože vďaka SNP a aj uvedenej trojici slovenských veľikánov môže náš národ žiť tvorivo v pravde pod slnkom mieru, môže a má analyzovať ich odkazy pravdivo odovzdávané desaťročia z generácie na generáciu hlavne žijúcimi pri-**

Slovensku Stane Ribič.

Svoj bohatý program otvorili naši vzácní priatelia zo Srbska spoločným spevom slovenskej a srbskej hymny. Po nej vystriedali mohutný potlesk divákov krásne piesne nielen v srbsčine, ale aj v slovenčine. Postupne sa predstavili **HOR ISON** z Nového Sadu, **KUD – Branislav NUŠIČ** z Laliča, **KAMERNI HOR ZVONY** zo Selenče, **MIODRAG MIŠA BILZANAČ** a **JURAJ SUDI, ŠTEFAN SUCH** – inštrumentalista na fujare a ako vzácný hosť Srbov na Slovensku už známa z ruského Rostova na Done **ALENA NIKULIČEVA**. **Tá keď zaspievala vo svojom repertoári napríklad v slovenskom jazyku známu hymnu zahraničných Slovákov:** Po nábřeží koník beží koník vráný...**potlesk divákov prepukol takmer v divácky ošial'.**

Ešte citovejšie a dojemnejšie, ba podaktorí aj so slzami v očiach prežívali nádherné umelecké vystúpenie spevom spomínanej umelkyne, keď sa započúvali do textu, počas II. svetovej vojny iba 12 ročného dievčatka, ktoré vážne zranené zachránili v bitke o Stalingrad v jednej z vojenských nemocníc priamo počas vyčíňania tohto vojnového šialenstva nacistov. Jej meno a priezvisko je **Alexandra Pachmutinová**. **Za túto pieseň, ale i ďalšie zožala spomenutá speváčka s nádherným hlasom úžasné ovácie na otvorenej scéne po svojich vystúpeniach v mnohých končinách sveta.**

Po nádherných vystúpeniach vzácných hostí prišli na rad slovenské súbory. Ako prvý sa prezentoval nádherným spevom, temperamentným prejavom a kreativitou **Bukovec z Diviak nad Nitricou**, členovia ktorého zahrli a zaspievali do nálady aj pred oficiálnym otvorením podujatia. Známe ľudové piesne si s nimi pospevoval ne jeden divák. Dobrú náladu u divákov dokázala vygradovať aj **Rastislavická konopa**, pretože počas jej programu začali podaktorí prítomní diváci aj tancovať. Už tradične vystúpili aj **Komňackí mládenci**.

Spevácke vystúpenia **Eriky Šimanskej** a **Mirka Humenika**, ktorí ponúkli predovšetkým staršie slovenské a české hity či šlágre vyvolali u mnohých hlavne pre ich kultivovaný prejav ďalšie ovácie na otvorenej scéne. Na záver zahrála a zaspievala aj **hudobná skupina DIOS z Lužianok**. V podaní jej členov zazneli predovšetkým ich autorské piesne, ktoré možno poznať aj z TV Senzi či rôznych rozhlasových relácií pre jubilantov.

A čo pripomenúť záverečnými riadkami môjho videnia a vnímania tejto utešenej a nezastupiteľnej akcie v rámci tradič-

Spoločnosť Slovenských Veľikánov VI. ROČNÍK DŇA SLOVENSKÝCH VEĽIKÁNOV A SLOVANOV 29. AUGUSTA 2022 Uhrovec - Jankov Vŕšok

Dôstojným položením venca prispeli k vážnosti osláv Dňa slovenských veľikánov na Jankovom Vŕšku aj vzácní hostia zo srbského archívu Vojvodina (Nový Sad) **Nebojša Kuzmanovič** (vľavo) a **Kristián Obšust**.

Foto: Mário Zachar

ných osláv SNP?

V prvom rade veľké ďakujem všetkým účastníkom tohto nádherného podujatia v krásnej prírode. Patrí sa aj takto oznámiť: **Dni Slovenských veľikánov nie sú dnes žiadnou politickou akciou žiadnej politickej strany. Sú však určené pre všetkých tých, ktorí sa srdcom cítia ako Slováci a Slovania, ako priatelia ľudského dobra a serióznych postojov k mierovému životu na planéte Zem.**

Organizátori otvárajú dvere všetkým, ktorí prichádzajú úprimne uctiť si pamiatku, zaspomínať na skutočných hrdinov SNP a účastníkov protifašistického odboja. Radi sledujú aj takých, ktorí si

dokážu na tomto podujatí zaspievať, zabaviť sa a stretnúť ako priatelia a nositelia zdravých myšlienok a odkazov pre zdravé životy pokolení, ktoré prídu po nás. Už teraz sa viacerí z nich dali počuť, že sa tešia na podobné stretnutie o rok.

Nuž dovidenia a verím, tvorcovia internetovej stránky Slovenskí veľikáni, ale aj tohto písaného štvrt'ročníka nám iste ešte ponúknu z osláv to, čo moje oko nestihlo postrehnúť a hlava zaregistrovať tak, aby sa to objavilo v mojom komentári.

Netradične, ale o to úprimnejšie o napísanom.

Váš Marek Kasala

Takto sa po svojom peknom vystúpení dali pre archív Spoločnosti slovenských veľikánov zvečniť na Jankovom Vŕšku, členky a členovia folklórnej skupiny **Rastislavická konopa**. Foto: Mário Zachar

teľka Galérie 73 z Belehradu Mirela Pudar, ale i ďalší vzácní hostia.

Po prvý raz vysielal na živo pre divákov jeden zo štyroch kanálov srbskej štátnej televízie v priamom prenose práve to, čo hovoril pri Pamätníku SNP na Jakovom vŕšku riaditeľ Archívu, už spomínaný historik a autor mnohých kníh o bohatej histórii srbského národa v previazaní na aktivity Spoločnosti slovenských veľikánov **Dr. Nebojša Kuzmanovič**.

Pri Pamätníku padlých vojakov sa neformálne počas pietnej spomienky prihovoriť prítomným **prezident Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozef Škultéty**. **Vecne, funkčne bez okázalých fráz.**

Mnohé pasáže jeho obsiahleho a hodnotovo z historického hľadiska zostavené faktograficky, oceňovali prítomní potleskom. Okrem iného vo svojom príhovore napríklad podčiarkol, že

amými účastníkmi tej, ktorej doby.

Po spomínaných príhovoroch vencie pri príležitosti osláv 78. výročia SNP k Pamätníku SNP položili okrem **Spoločnosti slovenských veľikánov** a **štátneho Archívu Vojvodina** zo srbského Nového Sadu aj prítomní členovia folklórnej skupiny **Rastislavická konopa**. Práve prítomní členovia pozvaných **speváckych skupín Bukovec** a **Rastislavická konopa** zaspievali pred a po pietnom akte zaspievali partizánske a národné piesne.

Potom sa už všetci pobrali na vyzdobené nádvorie hotela Partizán, kde bol pripravený bohatý kultúrny program, zostavený v prvej časti s veľmi kvalitnými kultúrnymi telesami zo Srbska. **Programom sprevádzal a kultúrnu časť otvoril krásnym, čistým, nevyumelkovaným a nenásilným slovenským slovom predseda Spolku Srbov na**

Ako vzácný hosť Srbov vystúpila na Jankovom Vŕšku s nádherným spevom a interpretáciou piesní vo svete známa **Alena Nikuličeva**, ktorej sa po vystúpení dostalo od organizátorov podujatia aj vecného ocenenia za úžasné a aplauzu vše 500 členného publika. Foto: Mário Zachar

Najvyššie vyznamenanie Alexandra Dubčeka – Zlatá medaila a Pamätná plaketa JUDr. Alexandrovi Károlyimu

Snímka približuje moment, počas ktorého odovzdáva Zlatú medailu Alexandra Dubčeka JUDr. Alexandrovi Károlyimu (vpravo) prezident Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozef Škultéty. Človek, ktorý bol v Spoločnosti Alexandra Dubčeka, od roku 1992 keď vznikla, až do jej zániku, viceprezidentom pre oblasť zahraničných vzťahov. Foto: Peter Mrázik

Uhrovec – (ár) Za účasti podpredsedu Trenčianskeho samosprávneho kraja Ing. Jozefa Trstenského, primátorky mesta Bánovce nad Bebravou PhDr., PaedDr. Rudolfy Novotnej, starostu obce Podlužany Ing. Pavla Miksu, členov vedenia Spoločnosti slovenských veľikánov PhDr. Jozefa Mazára, Pavla Škultétyho, Milana Duchu, ale i ďalších vzácných hostí, odovzdal prezident Spoločnosti Slovenských veľikánov (SSV) JUDr. Jozef Škultéty najvyššej vyznamenanie – Zlatú medailu Alexandra Dubčeka a Pamätnú plaketu SSV čestnému členovi Spoločnosti slovenských veľikánov, rodákovi z obce Podlužany pri Bánovciach nad Bebravou, v súčasnosti už 2. (druhé) volebné obdobie ombudsmanovi Českého olympijského výboru, JUDr. Alexandrovi Károlyimu. Vyznamenaním ocenila SSV doterajšiu prácu v šírení odkazu Alexandra Dubčeka pre súčasnú a nastupujúce generácie.

JUDr. Alexander Károlyi po ukončení Právnickej fakulty Karlovej univerzity v Prahe začal pracovať na Federálnom ministerstve práce a sociálnych vecí ako poradca ministra, neskôr na Federálnom ministerstve zahraničného obchodu a zahraničných vecí, kde zastával funkcie od právneho zástupcu cez vedúceho oddelenia, riaditeľa odboru, až po generálneho riaditeľa sekcie zahraničného obchodu. Bol generálnym riaditeľom VÚB Consult a.s., námestníkom generálneho riaditeľa MOTOKOV a.s.

V súčasnosti je riaditeľom a majiteľom spoločnosti zaoberajúcej sa obchodnou, podnikateľskou, ekonomickou, finančnou, organizačnou a poradenskou činnosťou.

Pôsobil ako člen predstavenstva alebo člen dozornej rady v rôznych firmách v ČR, mimo iné bol predsedom Dozornej rady strojárskoho gigantu Zetor a.s. Ve-

rejnosť ho viac vníma v oblasti športu, zvlášť futbalu.

Od roku 1978 bol členom Disciplinárnej komisie Československého futbalového zväzu a od roku 1988 bol jej predsedom.

Po rozdelení republiky v rokoch 1993 – 2009 bol predsedom Disciplinárnej komisie Českomoravského futbalového zväzu. V rokoch 2005 – 2012 bol členom Výkonného výboru Českého olympijského výboru a predsedom jeho Legislatívnej komisie.

V novembri 2012 ho volebné plebénarne zasadnutie Českého olym-

pijského výboru zvolilo ombudsmanom Českého olympijského výboru a v apríli 2018 bol do funkcie ombudsmana ČOV znova zvolený na ďalšie šesťročné volebné obdobie.

Je i podpredsedom Rady expertov Antidopingového výboru ČR.

V uplynulom období bol tiež členom Legislatívnej rady vlády ČR, členom Národnej rady pre šport, členom Poradného zboru ministra a predsedu Legislatívnej rady vlády ČR i predsedom Legislatívnej rady ČMFS. Za celoživotnú prácu v oblasti futbalu bol v roku 2008 ocenený najvyšším futbalovým vyznamenaním – Veľkou cenou Václava Jíru.

Publikoval na Slovensku, ale hlavne v ČR. Viacero odborných publikácií bolo hlavne o disciplinárnom poriadku vo futbale, ale aj odborné články a vystúpenia v médiách doma i v zahraničí, vrátane odborných prednášok a seminárov. Je uznávaným odborníkom na disciplinárny poriadok v celom futbalovom svete a významným expertom na športovú legislatívu. Žije v Prahe.

Tesne pred odovzdaním najvyššieho vyznamenania SSV, zlatej medaily Alexandra Dub-

čeka prezidentom Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozefom Škultéty sa okrem iných prihovril za SSV, ktorá je na základe Stanov nástupníckou organizáciou po Spoločnosti Alexandra Dubčeka, v prítomnosti vyššie spomenutých účastníkov v rodnom dome Ludovíta Štúra a Alexandra Dubčeka jej podpredseda pre oblasť Ludovíta Štúra, Jozef Mazár, ktorý okrem iného povedal:

„Keď Vám, pán doktor Károlyi, na návrh prezidenta SSV JUDr. Jozefa Škultétyho udelilo dnešné odovzdávajúce vysoké ocenenia vedenie Spoločnosti slovenských veľikánov, sledovali sme tým ocenenie Vašich nezastupiteľných postojov, vedomostí i osobnej náklonnosti k odkazom Alexandra Dubčeka v praxi. Oni, tie odkazy, boli vlastne pokračovaním toho, čo svojou prácou sčasti zanechal po sebe jeho predchodca, tiež rodák z toho istého rodného domu ako tomu bolo neskôr v prípade Alexandra Dubčeka, Ludovít Štúr. Tie odkazy šíriť ich svetom nám ešte počas štúdia žurnalistiky pripomínal po roku 1968 napríklad s nalievavým dôrazom aj náš vtedajší vysokoškolský profesor, pán Fraňo Ruttkay. Oceňujeme Vaše praktické prístupy

v propagácii a pomoci stále modernizovať v súčasnom svete aj Vaše rodisko, naše Slovensko. Modernizácia Slovenska, na začiatku ktorej stál Ludovít Štúr, je jedinečná, ale zatiaľ málo presvedčivo zachytená. Hoci sa súčasná doba veľmi odlišuje od pomerov z čias Štúrovho života, je s nimi previazaná. Štúrov humanistický a civilizačný odkaz je v mnohom aktuálny dodnes. Podobne ako odkazy Alexandra Dubčeka. Obaja figurujú v pamäti slovenského národa ako sociálni reformátori, dokonca obaja v rámci nie len strednej Európy. Preto si ceníme Vašu prácu, lebo v tom pokračujete na širokom teritóriu dnešného sveta. Aj takto sa dá významným veľikánom, ku ktorým si aj Vás dovoľujeme napríklad okrem vyznamenania tiež knižne zaradiť, aby tie dejinné udalosti nemohol nikto mainstreamom prekrúcať a prevracať. Za všetko čo ste pre praktické odkazy Vašich starších spolu rodákov z regiónu Uhrovca, hlavne však Alexandra Dubčeka urobili, veľmi pekne ďakujeme.“

Vy to sám isto veľmi dobre viete a zrejme aj preto to robíte, že v šírení týchto potrebných odkazov pre dnešnú dobu je potrebné (pokračovanie na 5. strane)

Vyznamenania od Spoločnosti slovenských veľikánov pre primátora V. Tatier

Návštevníci Vysokých Tatier, ktorí sa zúčastnili v tohtoročnom 1. septembrový deň bohatého programu v rámci záveru tohtoročnej letnej turistickej sezóny vo Vysokých Tatrách, boli svedkami okrem mnohých mestom Vysoké Tatry ponúkaných kultúrno – spoločenských aktivít aj slávnostného aktu odovzdania vysokých vyznamenaní Spoločnosti slovenských veľikánov primátorovi mesta Vysoké Tatry, Ing. Jánovi Mokošovi.

Slávnostný akt, samotné odovzdanie Zlatej medaily Alexandra Dubčeka, ale i Pamätnej plakety Spoločnosti slovenských veľikánov, ktorá obsahuje znázornené osobnosti Slovenských veľikánov Ludovíta Štúra, Milana Rastislava Štefánika a Alexandra Dubčeka, ozdobil svojim vkladom re túto vzácnu poctu primátora mesta Vysoké Tatry tiež vo svete známy český klarinetista, saxofonista, hudobný skladateľ a dirigent Felix Slováček.

Svojim hudobným pozdravom za živa, na otvorenej scéne pri-

zdobil a zvýraznil cenné odkazy svetu, o ktorých pri odovzdávaní vyznamenaní In. Jánovi Mokošovi hovoril prezident Spoločnosti slovenských veľikánov JUDr. Jozef Škultéty. Ten okrem iného zdôraznil, že vyznamenania, ktoré Spoločnosť slovenských veľikánov udeľuje sú odrazom úcty a vďaky jednotlivcom, ktorí sa ich prevzatím verejne radzujú medzi tých, čo svojou dlhodobou prácou presadzovali a presadzujú v našej spoločnosti šírenie dobra konkrétnymi skutkami. Práve také činy svojou odbornosťou, svojim charakterom a ľudskosťou ponúkal a ponúka obsahom svojich reálnych skutkov prospešných pre zdravie a dobro národu a ľudstvu vôbec dnešný vyznamenaný, Ing. Ján Mokoš. Takého ho poznáme aj my, v našom vedení Spoločnosti slovenských veľikánov, preto sme využili túto slávnostnú chvíľu záveru tohtoročnej letnej sezóny pre tisícky návštevníkov Vysokých Tatier na prezentáciu verejnej vďaky osobnosti, ktorá sa dostáva popri iných významných tak z domáceho okruhu vyznamenaných aj medzi tých

zo zahraničia. Mnohí z nich boli napríklad aj účastníkmi tohtoročných osláv 78. výročia SNP na Jankovom vŕšku, ktoré obsahovali vzácné hodnoty, ako dne tu tieto v tejto atmosfére.

Slávnostného aktu odovzdania vyznamenaní sa za vedenie Spo-

ločnosti slovenských veľikánov zúčastnili tiež členovia úzkeho vedenia, podpredseda spoločnosti pre oblasť činností v rámci odkazov Alexandra Dubčeka, Pavel Škultéty a člen úzkeho vedenia Milan Ducho.

Peter Hronček

Tak je v archíve Spoločnosti slovenských veľikánov (SSV) približená udalosť, keď prezident Spoločnosti slovenských veľikánov Jozef Škultéty (vľavo) odovzdáva Zlatú medailu Alexandra Dubčeka Ing. Jánovi Mokošovi. Foto: archív SSV

Kráčajú s dobou i vďaka súhrnu hodnôt, ktoré ich posúvajú k múdrosti a získavaniu rešpektu

Aj z tohto záberu čítajúca a prameniaca spokojnosť učiteliek, ale i žiakov prezrádzajú, že Základná škola Československej armády v Prešove je veľmi vďačná a spokojná so svojou spolupracou na úseku realizácie kvalitných projektov s blízkym i vzdialenejším zahraničím z partnerských škôl.

Dostala sa k nám Pamätnica školy, ktorá vyšla pri príležitosti jej 50. výročia založenia, ešte v roku 2016. Veľmi nás oslovil jej obsah, ku ktorému napísala príhovor pani riaditeľka **Mgr. Ľubica Kohániová**.

A práve v tejto knihe nás vyzvala k rozhovoru so spomínanou pani riaditeľkou už prvá veta jej príhovoru. Ten začína citátom vo svete veľmi uznávaného historika, rodáka z írskoho Dublinu, najskôr veľmi úspešného študenta prestížnej Oxforudskej univerzity, potom ako uznávaného vysokoškolského profesora s mnohými vo svete vyhladávanými, vedecky podloženými, výskumno – vzdelávacími knihami.

Práve on, celým menom **Peter Robert Lamont Brown FBA** je Rollins emeritný profesor histórie na Princetonskej univerzite. Pripisuje sa mu, že priniesol súdržnosť do oblasti neskorého staroveku a niekedy je považovaný za vynálezcu tejto oblasti. Nuž a práve jeho cituje pani **Mgr. Ľubica Kohániová** skôr, než začala obsahom spomínanej Pamätnice rozjímať nad dnes už vyše polstoročím tejto školy. A tak vôbec nie náhodou sme ju požiadali o tento rozhovor.

Pani riaditeľka, veta vypovedaná profesorom P. Brownom v nás vyvolala motiváciu po tomto rozhovore. Vy ju vo svojej obsahom veľmi kvalitne zostavenej knižnej Pamätnici školy, ktorá by mohla byť vzorovou pre všetky školy na území Slovenskej republiky. Nielen vďaka pripomenutiu stálej pravdy vypovedanej P. Brownom (citujeme z uvedenej Pamätnice): „Svet si nie vždy váži odvahu malých ľudí, no rozpadol by sa nebyť ich smelosti a vytrvalosti“ **Pravda je i tá, že dlhoročnou pedagogickou kvalitou školy nepriamo posúvate na piedestál potreby verejnej**

propagácie doterajších celkových výsledkov najväčšej školy v meste Prešov, čo sa týka nie len počtu žiakov, ale i jej výsledkov. Ide o Základnú školu Československej armády v Prešove. Ak máme dobré informácie, v tejto ZŠ ste začali pedagogicky pôsobiť hneď po úspešnom absolvovaní vysokoškolského štúdia a pôsobíte tu ako riaditeľka už 4. volebné obdobie, presnejšie 18 rokov. Ako by ste pre nášho čitateľa priblížili váš pohľad na učiteľa vôbec, na históriu vašej školy, ktorá začala rokom 1966?

Pokúsím sa zopakovať to, čo som napísala vo svojom príhovore do našej knižnej Pamätnice pri príležitosti 50. výročia založenia školy. Pred očami mi defilujú stovky žiakov, rodičov, ale aj veľké množstvo pedagógov a zamestnancov školy. Prečo ostala škola v srdciach týchto ľudí? Lebo duša mladého človeka je ako notová osnova, do ktorej melódiu píše sám pedagóg obetavosťou, láskou a námahou. Už od prvého ročníka sú žiaci ako nepopísané listy. Pedagógovia žiakov trpezlivo a pomaly vedú cestičkami poznania, zapalujú v deťoch záujem o nové, neznáme a krásne. Pozorným zrakom sledujú úspechy i nezdary. K poznávaniu krásy a pravdy. Lebo viesť človeka od útlej mladosti k poznávaniu krásy a pravdy je vznešeným poznaním tých, ktorých v živote zdobí meno učiteľ.

Ako by ste po takmer 20. rokoch riaditeľovania charakterizovali pedagógov vašej školy?

Pre každého pedagóga našej školy je dôležité umenie žiť - spoznávať slzy nielen vo svojich očiach, pociťiť úsmev nielen na svojich perách, pozeráť a vidieť, počúvať a počuť. Ak sa darí uplatniť zmysel týchto slov, isto máme pocit šťastia nielen my, pedagógovia, ale predovšetkým tí, ktorých vzdelávame a vychovávame.

Vy ste sa však hneď za tými krásnymi a obsahovo nesmierne hodnotnými myšlienkami tak potrebnými na sústavné opakovanie aj na verejnosti vyjadriť, že vychovávať a vzdelávať žiakov je veľmi náročné a dá sa to iba vďaka majstrovstvu všetkých pedagógov – tých súčasných, ale aj tých, ktorí už na našej škole nepôsobia, sú na zaslúženom odpočinku, avšak roky boli súčasťou tejto školy? Iste ste vychovali množstvo úspešných absolventov. Ako vnímate túto skutočnosť?

Za vyše 55 rokov svojej existencie škola vychovala tisíce absolventov, z ktorých vyrástli osobnosti športového, umeleckého, vedeckého sveta. Dnes reprezentujú nielen školu, mesto Prešov, ale aj Slovensko doma aj v zahraničí. Vážime si však všetkých dobrých a slušných absolventov, ktorí nezabúdajú na našu školu a robia jej dobré meno. Od takých absolventov nie je spravidla ďaleko ani k ich rodičom. Hlavne tým, ktorým nie je ľahostajný záujem o život školy...

Pani riaditeľka, prepáčte, že si vás dovoľím prerušiť i keď chápem dôležité poslanie aj tejto školskej ustanovizne a význam spolupráce rodičov, ktorých deti napríklad aj v súčasnosti navštevujú túto školu, lebo sa spomínanou spolupracou hlásia priamo, alebo nepriamo pre jednotnú výchovu detí, tak potrebnú v dnešnom svete. nášho čitateľa iste zaujme aj váš pohľad na zahraničnú spoluprácu. Čo prezradíte z tejto oblasti?

Je potrebná, užitočná, bohatá a má dobré výsledky. Budem však konkrétnejšia: v júli 2019 bol napríklad našej škole schválený projekt Erasmus+ Školské výmenné partnerstvá. Projekt s názvom „National heritage for our common European heritage“ alebo „Národné dedičstvo pre naše spoločné Európske dedičstvo“ je projektom na európskej úrovni. Naša Základná škola na

ulici Československej armády 22 v Prešove je koordinátorom projektu. Spolupracujeme na ňom so školami z Fínska, Grécka, Poľska, Portugalska a Talianska. Projekt ako taký je tematicky zameraný na kultúrne dedičstvo jednotlivých krajín, jeho odovzdávanie i uchovávanie, vzbudzovanie záujmu žiakov o vlastnú históriu, kultúru, tradície. Veľký dôraz kladie aj na inklúziu, teda zapojenie žiakov so špeciálnymi potrebami, i sociálne slabších, odovzdávanie skúseností medzi generáciami, spoluprácu s lokálnymi organizáciami. V každom školskom roku pribúdajú tak plnenia realizovaných projektov ako aj nové projekty. Znova budem konkrétna, pre školský rok 2022/2023 máme pripravený projekt s názvom „Protect Earth Save Life“ alebo „Chrániť prírodu, zachrániš život“ . Ide o projekt na európskej úrovni realizovaným s podporou EK ako Erasmus+ K2 školské výmenné partnerstvá. Projekt bol vzhľadom na pandemickú situáciu predĺžený do 30. 7. 2023. Naša Základná škola na ulici Československej armády 22 v Prešove je koordinátorom pro-

jektu. Spolupracujeme na ňom so školami z Česka, Španielska, Portugalska a Talianska. Projekt ako taký je tematicky zameraný na ochranu životného prostredia, spoznávania rozmanitosti prírodných krás i zvýšenie povedomia o rôznych možnostiach recyklácie. Počas trvania projektu sa budeme venovať témam Jedlo, Voda, Doprava, Recyklovanie, či druhá šanca pre oblečenie. Projekt bude realizovaný v spolupráci s lokálnymi organizáciami. Budeme nadväzovať na realizované aktivity z predchádzajúceho školského roku (plagát ECO stopy). Pre záujemcov iste viac na našom školskom webovom portáli v rubrike Medzinárodné partnerstvá.

Skvelá a motivačná odpoveď pre ďalšiu a širšiu spoluprácu.

Najvyššie vyznamenanie Alexandra Dubčeka – Zlatá medaila a Pamätná plaketa JUDr. Alexandrovi Károlyimu

(dokončenie zo 4. strany)

né vyvíjať stále presvedčivejšie pravdivé aktivity. Hlavne pre potreby a uvedomovanie si týchto odkazov mladou generáciou.

Vyznamenaný **JUDR. Alexander Károlyi** s veľkou pokorou reagoval, ako to v jeho prípade býva vždy, s úžasným nadhľadom a ľudskou múdrosťou na všetky vystúpenia. Či už boli vypovedané ústami spomínaných vzácných hostí na tomto podujatí, pánom starostom obce Podlužany **Ing. Pavlom Miksom**, alebo napríklad počas blahoželaní **JUDr. Károlyimu Dr. R. Novotnou** či **Ing. Jozefom Trnovským** a ďalšími.

Za všetkých, asi v tichu fotografovaní zanikli slová v **Trenčianskom samosprávnom kraji skúseného fotografa a prostredníctvom fotodokumentácie aj pamätníka Petra Mrázika**, ktorý vo voľnej, bežnej debata v našej prítomnosti poznamenal: „*Také hodnotné a srdcom napĺňané odkazy Ludovíta Štúra, Alexandra Dubčeka a ich nasledovníkov, trebárs i samotného prezidenta SSV JUDr. Jozefa Škultétyho, ale i ďalších, by mali byť častejšie šírené hlavne verejno- právnyimi médiami v našej vlasti. Bežní, radoví občania si to zaslúžia viac ako inokedy, práve dnes. Čas takej osvetly je tu a vyžaduje si práve to, čo tu dnes odznievalo.*“ **Jozef Mazár**

Pohľad na účastníkov slávnostného odovzdávania vyznamenání Alexandra Dubčeka Spoločnosťou slovenských veľikánov tentoraz pred rodným domom Ludovíta Štúra a Alexandra Dubčeka dňa 29. septembra 2022 v Uhrovci.

Foto: Peter Mrázik

Nevšedné pohľady na velikánov, na Dudinskú päťdesiatku a o tom, čo už nanovo prežiť nemôžeme

Toto je ešte fotografia z čias, keď Juraj Benčík (na snímke vľavo) získaval titul majstra Československa v atletickej chôdzi ako na bežiacom páse. O každých pretekoch sa dokázal porozprávať so svojimi súpermi aj tesne pred štartom. Na tejto snímke to potvrdzuje svojim rozhovorom s neskorším dvojnásobným majstrom Československa na 50 km trati, Milanom Bartošom zo Žabokriek pri Martine, ktorý bol v tom čase na hosťovaní ako československý reprezentant v armádnej Dukle Banská Bystrica.

Foto: archív autora rozhovoru

Emeritný profesor Paul Roth vyslovil zaujímavú vetu: „**Ani jeden okamih sa už nevráti, aby sme ho mohli nanovo prežiť. Môžeme len vysloviť ľútosť nad tými okamihmi života, ktoré sme nechali uplynúť bez účinku.**“

V plnej miere to platí o **100-ročníci súčasného Košického maratónu**, niekedy **Medzinárodného maratónu mieru**, vo svete známej **Dudinskej päťdesiatky** v atletickej chôdzi, ale i o skvelých atletických pretekoch **Pravda – Televízia – Slovnaft** či vo svete dlhodobo sledovanej špičkovy pripravovanej **Bansko-bystrickej laťke**, známom to medzinárodnom halovom podujatí v bansko-bystrickej športovej hale Vojenského športového centra Dukla na Štiavničkách.

Práve tieto podujatia nútia stále, lebo sú vo svetovom športe z viacerých hľadísk jedinečné, aby sme sa k nim vracali aj prostredníctvom živých spomienok žijúcich pamätníkov a pokúšali sa oživovať zabudnuté či zatiaľ nespomínané. My v našich redakciách takým pamätníkom zvykneme vraviť: **Malí veľkí velikáni.**

Jedným z takých je aj tréner, pra starý otec, starý otec, otec, ale i športový virtuóz priekopníckych aktivít v atletickej chôdzi, tréner svetového rangu, ktorý vchoval 2 olympijských víťazov v atletickej chôdzi, stál pri zrode Žiackej chodeckej ligy, aby zaspomínal. **Host'om elektronického média Duklasport.sk, printového média Slovenskí velikáni a internetového média Región Hont je Mgr. Juraj Benčík**, ktorý už

ako 19 ročný vchoval svojim začínajúcim trénerským rukopisom strieborného medailistu na majstrovstvách Československa v chôdzi, aby o rok zapísal do svojho trénersko - športového denníka aj majstra Československa v tejto disciplíne v kategórii dorastu. Ale teraz nie o tom bude reč.

Dobry deň pán tréner, krásne chvíle pri športe i rodine, náš Juraj. Ako sa cíti človek, ktorý stojí na prahu 42. ročníka podujatia, teda vo svete známej Dudinskej päťdesiatky, ktorej je otcom, hlavným aktérom jej zrodu?

Cítim spokojnosť a radosť, že vtedy z mojej myšlienky – usporiadať majstrovstvá Slovenska v chôdzi na 50 km v Dudinciach a následnej aktivite v I. ročníku, keď mi pri organizovaní tohto premiérového podujatia pomáhali **Milan Belko a Jozef Polešenký**, nakoniec vzniklo športovo – spoločenské podujatie, ktoré šíri dobré meno nášho najmenšieho kúpeľného mestečka Dudinec po všetkých 5. kontinentoch sveta. Dôkazom sú štatistiky prezrádzajúce, že tohto špičkového podujatia v atletickej chôdzi sa zúčastnili doposiaľ pretekári z viac ako 50 krajín sveta. Je to aj zadosťučinenie môjmu vlasteneckému cíteniu, lebo musím priznať, práve preto vznikli tieto preteky. My, vtedajší slovenskí chodci, ale aj tí pred nami, sme nemali na Slovensku päťdesiatku, veď svoj prvý titul majstra Slovenska v chôdzi na 50 km som získal na trati Přeřov – Kojetín – Přeřov v roku 1972. Medailu a diplom s titulom mi

odovzdával v Přeřove na vyhlásení víťazov vo vtedajšom hoteli Strojár sekretár Slovenského atletického zväzu, ktorý pricestoval z Bratislavy. Bolo mi z toho smutno, že tento pre mňa silný emotívny akt neprežívam na Slovensku. Preto, keď ma zvolili v roku 1980 do funkcie reprezentačného trénera československých chodcov a zároveň aj menovali predsedom odbornej komisie atletickej chôdze pri vtedajšom Československom atletickom zväze, zaumienil som si usporiadať najskôr majstrovstvá Slovenska v chôdzi na 50 km na domácej, teda slovenskej pôde. Vybral som Dudince, ktoré sme my, chodci, poznali najmä z častých sústrezení, ktoré sme mávali vtedy v rekreačno – rehabilitačnom zariadení Tehliar. Dnes som hrdý na chodecké preteky, ktoré majú prívlastok svetové, teda taký krásny, ba nádherný prívlastok ako máva vo svete známa uznávaná minerálna voda Kúpeľov Dudince a.s., ktorú od dávna na rehabilitáciu a relaxáciu využívali a využívajú aj špičkoví športovci do dnešných dní.

Spomínaš liečivú vodu...a čo tunajší ľudia? Mám na mysli obyvateľov Dudiniec?...

Som vďačný mnohým. Samozrejme, bol by to pri menovaní dobrovoľných funkcionárov dlhý zoznam. Všetkých menovať ani z priestorových dôvodov nemôžem. Aspoň podaktorých sa spomenúť pokúsim, keď už chceš mená a priezviská. Už pri prvom ročníku pomáhal **Jozef Bocian**, ale zapájali sa i ďalší. Spomeniem **Jána Feriančíka, Slavomíra Brzu, Štefana Pokľudu, Dušana Strieborného**. Zájdi a rozprávaj sa s nimi, oni držali vo

svojich funkciách organizačné kormidlo, keď sa z podujatia postupne stávala celosvetová fiesta atletickej chôdzi, pri ktorej boli aktívni na trati špičkoví svetoví chodci, ale i ich tréneri, funkcionári. Oplatí sa spomínať, lebo je na čo.

Preruším ťa. Hovoríš o športových velikánoch sveta. Môžeš aj čitateľom Regiónu Hont, povedať, ako ty vnímaš slovenských velikánov a svoju pozíciu medzi nimi?

Velikáni Slovenska, o ktorých podrobnejšie píšete v písanom štvrťročníku **Slovenskí velikáni** sú pre mňa hrdinami národa. Sú tou najhodnotnejšou pamäťou slovenského národa, nech už to bude z akéhokoľvek odvetvia života. To športové nevynímajú! Vysoko ich hodnotím za ocenenia, ktoré sa im dostávajú aj v odborných kruhoch svetskej slávy, ale hlavne neformálnej morálky, lebo oni nemoralizovali ani nemoralizujú, sú stelesnením ľudského dobra. Motivátormi šírenia pravdy pre celospoločenské dobro. Skutočným velikánom také hodnotenia v ich ľudskom charaktere ani za najzložitejších okolností nechýbali ani nechýbajú. Pozorným hodnotiteľom je národ samotný. Morálna sila sa nedá kúpiť ničím. Je to odraz ľudského charakteru motivovať iných osobným príkladom v národnom slovenskom rozvoji aj za zložitých podmienok svetových škodlivých radovánok. Slovenskí velikáni sú historickými ikonami, silným majákom v napredovaní. Svoju pozíciu v súvislosti, ktoré vykonávam, prenechávam na hodnotenie iným. Cítim nefalšovanú lásku k svojej vlasti, k Slovensku a tejto

emocii, ktorej ma učí život vyše 78 rokov, podrad'ujem, prirodzene všetko čo život prinášal a prináša.

Nás v našich snahách, v našom úsilí zaujímajú aj malí veľkí velikáni nielen zo Slovenskej republiky, ale predovšetkým z nej, lebo je to naša vlasť a vlastenecké činy vzornej a priekopníckej reprezentácie, to sa vo vyspelom svete múdrych ľudí nosí. Čo povieš pri takto sformulovanej otázke?

Je pekné, hodnotné, pozitívne, ľudské, keď človek nosí v sebe sebaúctu, lásku a vie tieto nezaplátiteľné hodnoty darovať aj iným. Rovnako to platí aj o tých, ktorí sú hrdí na svoje výsledky a túto hrdosť vedia prejavovať vtedy, keď ide o ich športový klub, mesto či dedinku, v ktorej žijú, ale najviac svoju vlasť – Slovensko. Vždy ma hreje dobrý pocit pri pohľade, keď moji zverenci, ale aj iní športovci hrdo stoja na najvyššom stupni v súperení s absolútnou svetovou špičkou či svojimi zdatnými súpermi po fair – play športových súťažiach a hrá sa slovenská hymna. Cítim spokojnosť a radosť...

Prepáč, že ťa znova prerušujem. Trochu odbočme od Dudinskej päťdesiatky. Ak sa nemýlim, od 7. do 14. augusta 1983 sa uskutočnili v Helsinkách prvé majstrovstvá sveta v atletike. Na nich si ako reprezentačný tréner mal svojich, v tom čase už tiež malých a neskôr predsa veľkých velikánov. Toho roku je 40 ročné jubileum, ako spomínaš na túto tvoju chodeckú partiu, na reprezentáciu Československa na nich vôbec? Štatistiky

Toto je ešte snímka, keď Juraj Benčík (vľavo) a Jozef Pribilinec boli súpermi na atletickej dráhe a asfalte. Pravda Juraj už aj vo svete váženým a uznávaným trénerom. Aj na túto tému hodno napísať veľa zaujímavých príbehov z ich spolupráce...
Foto: Archív autora

prezrádzajú, že otváracích MS sa v I. ročníku zúčastnilo 1 355 pretekárov, ktorí súťažili v 41 disciplínach z vyše 190 krajín. Československo v tejto silnej kategórii pretekárov i štátov skončilo čo do bodového zisku na celkovom 4. mieste. Toto ty iste dobre poznáš, rovnako ako to, že do roku 1997 sa MS v atletike konali každé 4 roky a od 1997 do roku 2022 sa konajú každé 2 roky. Isto poznáš aj úspechy svojich zverencov. Ktorí to boli v tom čase?...

Poznajú to aj mnohí iní naši športovci, ktorí zažili ten prenikavý úspech. Napadá mi trebárs meno a priezvisko skokanky do diaľky Evy Murkovej, rodáčky z Prievidze, ktorá vyrastala do špičkového svetového športu v Banskej Bystrici. Ale ty chceš chodcov. Vymenujem ich, **Jožko Pribilinec, Pavol Blažek, Roman Mrázek, Pavol Szikora**. Je pravda, že som bol tiež členom československej výpravy, ktorá vtedy dosiahla historicky najlepšie kolektívne umiestnenie na jednom z najprestížnejších svetových podujatí v atletike, už spomínané 4. miesto na svete. **Jožko Pribilinec** prispel striebornou medailou a veľa nechýbalo, aby to bola medaila zlatá. Skončil druhý za Mexičanom Cantom. To 4. miesto skoro v konkurencii 200 krajín sveta je neprekonateľné a spolu s rekordnou účasťou slovenských atlétov je to historicky rekordný zápis do dejín aj slovenského športu.

Dovolím si dodať, aj zásluhou vrcholových atlétov z pražskej a banskobystrickej Dukly nevynímajúc. Vráťme sa však k Jozefovi Pribilincovi, ktorý z atlétov prekonal takmer 30 svetových rekordov počas svojej kariéry, čo sa tiež z našich atlétov nepodarilo nikomu. Vráťme sa k človeku, aký sa do atletickej chôdze nerodí každý deň. Vraj, písal zaujímavé príbehy už svojim prvým príchodom medzi dorastencov. Čo je na tom pravdy, že si sa kvôli jeho času na 10 km trati pohádal v tom čase s Dušanom Valentom, ktorý bol vtedy vyhladávačom skvelých, talentovaných pretekárov pre vtedajšie Armádne stredisko vrcholového športu Dukla Banská Bystrica?

Ten príbeh začal skôr, ešte v roku 1977. To som už bol členom Armádneho strediska vrcholového športu Dukla Banská Bystrica vyše desaťročie. Je pravda, že v septembri v spomínanom roku som sa stretol s Dušanom Valentom na Dukle, ktorý mal vtedy na starosti mládež. A ten ma oslovil takto: „Juraj vieš, že tu, blízko za kopcami je dorastenec, ktorý šiel na Učňovskej olympiáde v Ostrave 10 km za 50 minút? „ Už viac rokov som bol v chôdzi aj jej dobrovoľným trénerom. Popri pretekaniu som od svojich

17 – tich rokov vždy aj niekoho trénoval. Mal som prehľad o československých chodcov, o ich výkonnosti nie len v kategórii dospelých, ale aj v mládežníckych. Od žiačikov až po veteránov. Vedel som, že v kategórii do 17 rokov bol najlepší v tom roku **Jaroslav Makovec** z LIAZu Jablonec nad Nisou, ktorý mal výkonnosť na 10 km v tom čase okolo 52: 30 min na trati 10 km. Preto som trénera Valenta odbil slovami:

„*To je sprostosť, výmysel, taký neexistuje. Makovec je tiež učeň a najlepší v Československej republike, musel tam byť a ten Tvoj zázrak z Kremnice by ho musel poraziť*“.

Valent na to zareagoval:

„*Ved' ho aj porazil, dal mu celé kolo, Makovec skončil druhý..*“ Po týchto jeho tvrdšie vyslovených slovách som síce trochu viac spozornel, ale ma to nepresvedčilo. Odpovedal som:

„*To sa tam museli rozhodcovia spliesť pri počítaní kôl.*“ Červíka som však v hlave mal a preto som navrhol Valentovi, aby pozval svoj objav do Banskej Bystrice, kde bolo v tom istom roku v poslednú septembrovú sobotu republikové dorastenecké atletické finále družstiev, do ktorého sa prebojoval aj LIAZ Jablonec s Makovcom. Súboj jednotlivcov z učňovskej olympiády sa mohol zopakovať.

Hodinu pred pretekmi prišiel za mnou chlapec so slovami, že ho za mnou poslali. „Ako sa voláš a ako si sa dostal k chôdzi?“ bola na neho moja prvá otázka.

„*Volám sa Jozef Pribilinec a som na učilišti v Elektrovode v Kremnici. V máji bolo okresné kolo učňovskej mládeže vo Zvolene. Majster nám dal v šatni ma stôl papier, kde boli kolónky s disciplínami a každý si mohol vybrať a podpísať sa do tej svojej. Ja som prišiel posledný a už bola voľná iba chôdza na 10 km, tak som sa tam podpísal. Z okresu v každej disciplíne postúpil víťaz na krajské kolo do Žiliny a odtiaľ na finále do Ostravy. Dnes to budú moje štvrté chodecké preteky.*“ Každopádne, opýtal som sa ho, že ako rýchlo chce dne ísť.

„*Prvé preteky som išiel za 60 minút, druhá za 55 minút, tretie za 50 minút aj teraz by som chcel ísť o 5 minút rýchlejšie*“ - zareagoval Jožko vtedy. „To by si útočil na československý dorastenecký rekord, ktorého držiteľom je Pavol Jati z Kysuckého Nového Mesta a má hodnotu pár sekúnd pod 45 minút“ – odpovedal som?“

Zhovárал sa Jozef Mazár

Tento pretekár, veterán z talianskej chodeckej atletickej školy, synovec známeho talianskeho premiéra Giulia Andreottiho navštívil nie jedno chodecké podujatie na Slovensku. Rozprávať sa s ním o škole slovenských veľikanov nie len v spojitosti so slovenskou atletickou chôdzou bolo vždy zážitkom. Aj v tomto prípade to môže potvrdiť na snímke autor tohto rozhovoru. Foto: Marek Čecho, Svet športu

Návraty k úspešnej futbalovej minulosti detí, dorastencov a Venglošovmu poháru

Aj futbalová minulosť je všetko dianie, ktoré sa už uskutočnilo, ktoré nemožno už ani zmeniť ani ovplyvniť a ktoré je pevné a nezmeniteľne usporiadané v časovo uplynulom futbalovom období, nachádzajúcim sa na časovej osi pred súčasnosťou, teda súhrn toho, čo bolo a čo už nie je. **Pýtate sa čo bolo?** Podľa nášho poznania, ktorí pomáhali a zostali pomáhať úprimne pri organizovaní medzinárodného halového futbalového turnaja žiakov **O Pohár Jozefa Vengloša** do 14 rokov, teda aj mladších, v prvom rade bolo veľa potu, driny, obetavosti, užitočného spájania sa pre futbalové, ba aj ľudské dobro vôbec. Prostredníctvom skvelých futbalových nadšencov. Detí samotných, ich trénerov, klubov v ktorých vyrastali, ale i takmer všetkých ich oteckov a mamičiek a v prvom rade obetavých funkcionárov pre futbal detí zo Slovenskej republiky.

Od roku 1998, teda od 5. ročníka spomínaného medzinárodného halového turnaja O pohár Jozefa Vengloša 14 ročných detí a mladších, pribudlo zásluhou detí vtedajšieho v Maďarsku aktívneho FC Vác a jeho kormidelníka Zoltána Offelu postupne aj zahraničie. Najskôr Maďarsko, potom Poľsko, zásluhou 1. FC Brno, Slovákca, Sigmgy Olomouc, Baníka Ostrava, Dukly Praha, ale i ďalších Česká republika, ba neskôr aj Rakúska.

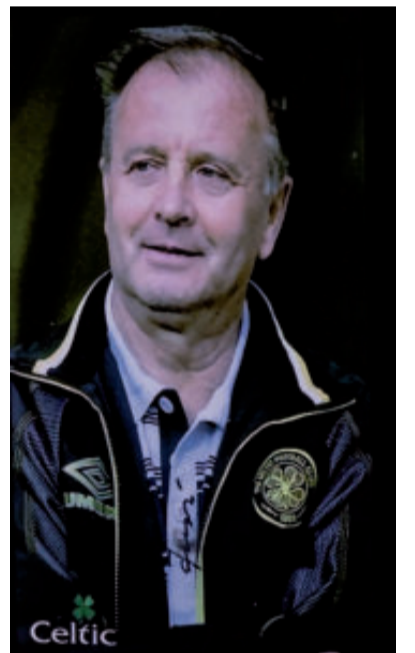
A čo konkrétne osobnosti a hráči samotní?

Keď pred futbalovým zápasom o majstrovské body v súčasnej Fortuna lige v nedeľu večer dňa 30. októbra toho roku MFK Dukla – DAC Dunajská Streda odmeňoval športový riaditeľ súčasného MFK Dukla Jozef

Móres, v prítomnosti ďalšej významnej postavy banskobystrického futbalu **Jozefa Oborila**, pod umelým osvetlením pred vyše 3 600 divákmi v krásnom športovom stánku, na skvele pripravenom trávniku súčasných banskobystrických Štiavničiek, dnes už vyše 78 ročného **Ondreja Poljovku**, časť našej skupinky z Kruhu priateľov Dukla a Duklasportu.sk začala skloňovať pri televíznej obrazovke aj začiatky odmeňovaného Ondrička v tom čase ešte armádnej Dukly. Medzi prvými **zo všetkých začal pomáhať Petrovi Benedikovi, s organizovaním Venglošovho pohára.**

Autor tohto príspevku si dovoľil však upozorniť v tom čase **i na ďalší krásny futbalový úspech detského futbalu v armádnej Dukle ešte z roku 2011.** Vtedy tvoril **na prvých neoficiálnych 1. majstrovstvách prípraviek ČR a SR kolektív Dukly tento hráčsky káder: Jakub Uhrinčať, Matúš Lichý, Filip Lichý, Matthias Leitl, Albert Krnáč, Dalibor Gonda, Patrik Myslovič, Marek Murček, Samuel Ďaťko, Igor Brozman. Trénerom vtedajšej prípravky bol práve Ondrej Poljovka a vedúcim družstva Peter Lichý.**

Keď to archívne zaznamenal, podčiarkol: „Na Venglošovom pohári, samozrejme okrem vo svetovom futbale vysoko ceneného pána docenta **Jozefa Vengloša, bol prítomný z významných osobností svetového futbalu napríklad v roku 2009 – majster sveta z dresu Francúzska, Christian Karembeu.**“ Samozrejme, v tom čase bol prítomný azda s najvyhládavanejšou a najpopulárnejšou modelkou sveta, v tom čase jeho manželkou, pani Adrianou Skle-

Doc. PhDr. Jozef Vengloš akého ho mnohí poznali a obdivovali na trénerskej lavičke Celtic Glasgow

naříkovou.

Ch. Karembeu je bývalý francúzsky futbalista narodený v Novej Kaledónii. Hrával na pozícii záložníka. S francúzskou futbalovou reprezentáciou vyhral majstrovstvá sveta v roku 1998, majstrovstvá Európy roku 2000 a Konfederálny pohár 2001. Má tiež ako hráč bronzovú medailu z Eura 1996.

Rovnako tak musíme spomenúť olympijského víťaza vo futbale z dresu mužstva Československa, bývalého futbalistu armádnej Dukly Banská Bystrica, Františka Kunzu. A zvlášť aj tentoraz zvýrazniť, že práve on bol a v histórii na večnosť zostane prvým olympijským víťazom z bohatej plejády olympijských víťazov armádnej Dukly Banská Bystrica. A k tomu je potrebné podčiarknuť, história nepustí – prvý môže byť vždy len jeden!

(pokračovanie na 8. strane)

Návraty k úspešnej futbalovej minulosti detí, dorastencov a Venglošovmu poháru

(dokončenie zo 7. strany)

My, podaktorí z Klubu priateľov armádnej Dukly si pripomíname, že prvým, kto zorganizoval neoficiálne MS v Paríži vo futbale bol John Joseph Pershing, išlo o amerického generála, veliteľa amerického expedičného zboru. Zúčastnil sa na bojoch v prvej svetovej vojne. **Vie to a bude vedieť na večnosť vďaka zdokumentovanej histórii celý futbalový svet.**

Aj také snímky z Venglošovho pohára na banskobystričských Štiavničkách sú dostatočným svedectvom, ako vedel docent Jozef Vengloš komunikovať aj v tých najsmutnejších chvíľach, po ich prvých medzinárodných prehrách, s detičkami samotnými. Sám svojim životom dokazoval, že všetko čo dosiahol, bolo odozvou reči jeho vlastného srdca a úprimnosti vlastných myšlienok - k sebe i druhým. Na odkazy takých veľikánov nehodno zabúdať!...

Foto: Ján Miškovič

Je dobré, že prieniky o **Venglošovom pohári sme mohli do konca roku 2022 zaznamenávať** vďaka kontaktom s mnohými futbalovými osobnosťami, ale aj inými významnými futbalovými osobnosťami sveta.

Napríklad s pánom **Miloušom Jíchom**, vekovo najstarším a funkcionárskymi skúsenosťami z oblasti futbalu z bývalého futbalového Československa

azda najfundovanejším žijúcim malým veľkým velikánom tejto hry. Rozprávali sme sa s ním aj o našich majstroch Európy z roku 1990 ešte pod hlavičkou Československo U16.

V nemeckom Erfurte vo víťaznom finálovom zápase Československo – Juhoslávia, ktorý vyhrali naši reprezentanti 3:2(0:2) v roku 1990 v kategórii U16 hráči základnej zostavy: **Hýll – Šulek, Kovář** s kapitánkou páskou na rukáve, **Řepka, Ciesiar – Vomáčka, Votava, Berger, Čížek – Penksa a Matejka** napísali dejiny, ktoré sotva niekto z nášho súčasného slovenského územia zopakuje.

Ako publicistický prídavok pre čitateľov štvrtročníka Slovenskí velikáni: vo finálovom súboji napríklad dostali príležitosť aj košícky odchovanec z dresu vtedajšieho VSS Ungvaldy, hráčmi v dorasteneckej armádnej Dukle Banská Bystrica boli **Penksa a Matejka**. Trénermi reprezentačného kolektívu U16 boli **Petr Hudec** z Bohemians Praha a **Richard Matovič** zo Spartaka Trnava.

Pre zaujímavosť. **Marek Penksa**, bol na ME vtedy vyhlásený za

Takto sa neskôr, po spomenutých úspechoch, prezentoval v kvalitnej nemeckej bundeslige, **Marek Penksa** (na snímke uprostred, po góle v drese Dynama Drážďany). Práve tam bol na hostovaní z Entrachtu Frankfurt, do ktorého prestúpil z Dukly Banská Bystrica v roku 1992.

Foto: archív autora článku

najlepšího hráča a nemeckí futbaloví lanári sa už vtedy sústredili na toto veľké sústo pre nemeckú bundesligu. **Keď sme mu to v jednom nedávnom rozhovore pripomenuli, že aj tak sa rodia veľké futbalové osobnosti a opýtali sme sa ho na dávnejšiu minulosť smutne dodal:**

„Je málo podchytená v našich historických análoch. Verím, že aj v zahraničí dnes známy turnaj detí, teda začiatočníkov v organizovanom futbale, hlavne v období, ktoré vyžaduje veľa trpezlivosti, poctivú prácu každé-

ho do takého životného projektu zapojených, mám na mysli medzinárodný halový turnaj **O pohár Jozefa Vengloša**, a z jednotlivcov mladých chlapcov samotných, ich rodičov, ale i učiteľov, funkcionárov, organizátorov ich mladých životov, bude prinášať čoraz viac vynikajúcich hráčskych, ale i trénerských osobností pre európsky a svetový futbal ak v takom projekte nebude nikdy chýbať u spomínaných i nespomenutých pre futbal a životné dobro aj ľudské srdiečko a úprimnosť.“

Lev Starew

Ten chlapec ma učil a učí pracovať ako novinára s odkazmi

Príbeh zaujímavý. **Ten krátky športový príbeh Patrika Nemčoka, talentovaného športovca, chlapca z Badína, dedinky pri Banskej Bystrici, ktorý je dnes študentom I. ročníka jednej z prestížnych univerzít holandského Hágu, neprinášam na stránkach štvrtročníka Slovenskí velikáni vôbec náhodou.**

Patrik dnes nemá ešte ani 20 rokov a už zanechal vrcholový šport, presnejšie atletickú chôdzu. Jeho krátku športovú i detskú a mladícku životnú odyseu som sledoval dosť zblízka. **Keď som sa ho opýtal prečo predčasne ukončil sľubne sa rozvíjajúcu športovú kariéru vrcholového športovca, okrem iného mi povedal:** „Šport ma učil veľmi sebadisciplíny, práci na sebe v každej situácii života. Aj vtedy, keď som pretekal úspešne na medzinárodných podujatiach medzi svojimi rovesníkmi, ale i vtedy, keď som preteky nevyhral.“

On na tých svojich pretekoch, v svojej atletickej chodeckej disciplíne zväčša bojoval úspešne. **Za jeho najväčší úspech hodno isto pokladať jeho 10. miesto na Európskom letnom olympijskom festivale**

mládeže 2019, ktorý sa konal v azerbajdžanskom hlavnom meste Baku. Presnejšie, v dňoch 21. až 27. júla.

„Teraz som celkom inde. Aj vďaka veľmi krátkej ceste športovým životom v začínajúcej medzinárodnej konkurencii som pochopil, že môžem byť silnejší a šťastnejší ak kvalitné zásady z mládežníckeho športu, teda odkazy mojich veľikánov pri ktorých som vyrastal, a ktorí ma motivovali pre šport, či už **Jozef Pribilinec, Matej Tóth**, ale i moji tréneri v **ŠK BCF Dukla Banská Bystrica** nebudem len bezbreho čítať, študovať, ale v ďalšom živote ich budem žiť. Viem, vybral som sa na tvrdú, neznámu cestu, na ktorú ma vstupom do Žiackej chodeckej ligy v atletickej chôdzi namotivovala pani **Janka Benčíková**, bývalá reprezentantka Československa v atletickej chôdzi. Na veľikánov, možno na prvý pohľad aj tých malých, ale predsa veľkých, hodno aj takto spomínať a pokračovať v plnení aj ich takých odkazov“

Od Patrika Nemčoka pre moju maličkosť, ktorá sa zaoberá publicistikou 55 rokov, užitočná múdrosť. On, totiž, povedal svojim „ja“ pre svoj život, že pre neho je základom šťast-

tia láska k bytiu. Povedal, že chce v školskom systéme tvoriť v sebe a rozvíjať vzťahy k práci v duchu lásky, ktorú získaval ako dieťa zásluhou športu. Z dlhého rozhovoru s ním som pochopil, že chce neskôr pracovať, pre ktorú začal získavať odbornosť, aby dozrieval k múdrejším životným

skúsenostiam, k ľudskému dobru citom lásky, ktorá pramení z prijatia seba samého, ľudí vďaka neho v spoločnosti a sveta tak, ako to cíti jeho srdiečko.

„**Šport ma učil komunikovať s ľuďmi**“ – povedal mi vtedy, keď sme preberali jeho rozhodnutia. Snažil som sa mu odo-

vzdať svoju skúsenosť, že komunikovať úspešne s ľuďmi je cennejšie než sú peniaze a zlato. Úspešná komunikácia vytvára kontakty na ceste za životnými cieľmi. Preto vlastne pre toto médium i taká publicistika. Patrik, ďakujem a držím palce!

Jozef Mazár

Patrikovi Nemčokovi bude táto snímka isto pripomínať jeho úspešné reprezentačné začiatky v atletickej chôdzi, keď bol ešte iba žiakom a dorastencom na atletickej dráhe, ale i asfaltových chodeckých tratiach aj v budúcnosti, kedy iste vyhodnotí svoj vstup do vzdelávaco – spoločenského života dospelujúceho a dospelého človeka.

Foto: archív autora článku